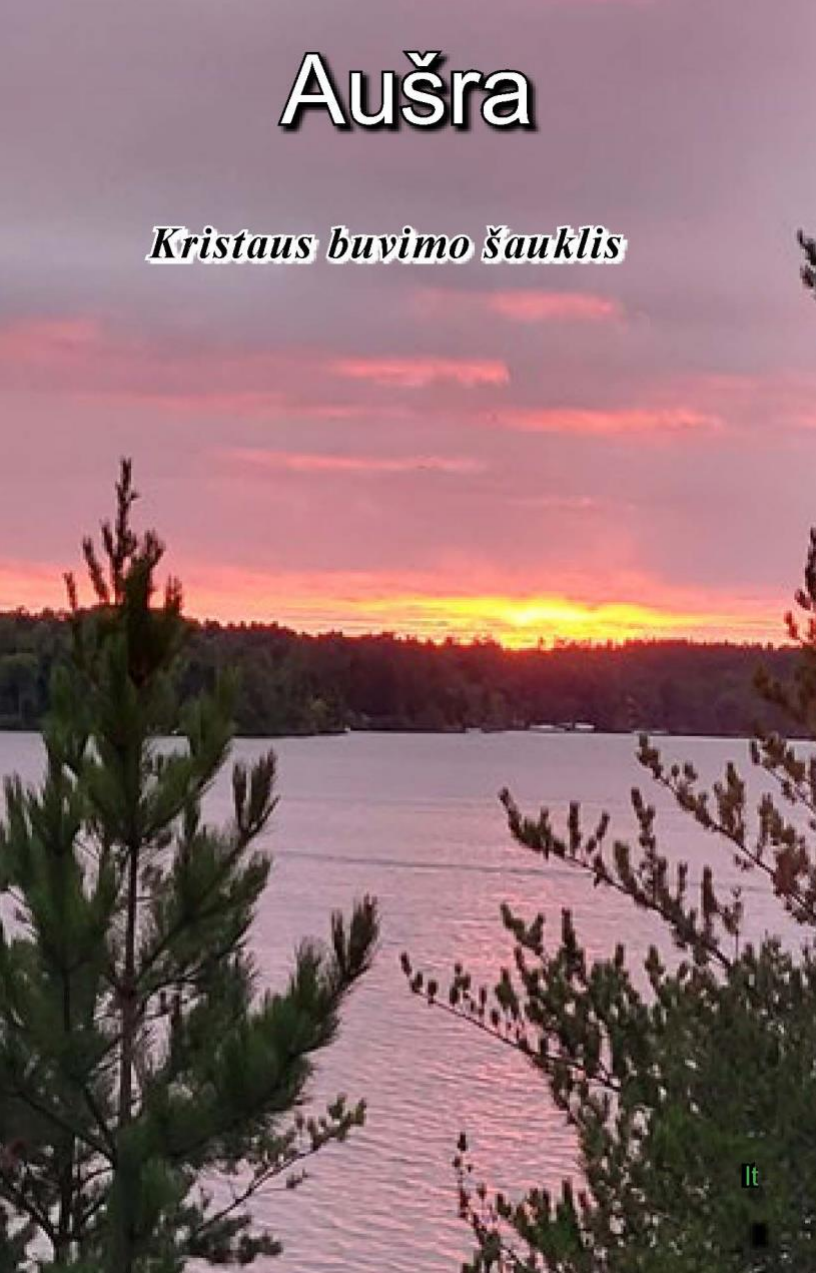

Aušra

Kristaus buvimo šauklis

Žurnalas „Aušra“

2026 m. birželis

Turinys

„AUŠRA“ SVARBIAUSI MOMENTAI	2
SEKMINIŲ DIENA.....	2
TARPTAUTINIAI BIBLIJOS TYRINĖJIMAI	16
DEBORA IR BARAKAS	16
IŠGIRSTA HANOS MALDA	19
JONATANAS IR DOVYDAS – IŠTIKIMI DRAUGAI	22
AMOSAS, DRĄSUS PRANAŠAS	25
KRIKŠČIONIŠKAS GYVENIMAS IR DOKTRINA.....	28
PATVIRTINTAS PAŽADAS	28

Sekite kartu savo Biblijoje!

Sekminių diena

„Sekminių dieną visi tikintieji buvo susirinkę vienoje vietoje. Staiga iš dangaus pasigirdo garsas, tarsi galingos audros šniokštimas, ir jis užpildė namą, kuriame jie sėdėjo. Tada pasirodė kažkas, panašus į liepsnas ar ugnies liežuvius, ir nusileido ant kiekvieno iš jų. Ir visi ten buvę buvo pripildyti Šventosios Dvasios ir pradėjo kalbėti kitomis kalbomis, kaip Šventoji Dvasia jiems davė tą gebėjimą.“
Apaštalų darbai 2:1-4

Krikščioniškasis pasaulis paprastai pripažįsta tris išskirtinius įvykius kaip savo religinių įsitikinimų pagrindą: stebuklingą Jėzaus gimimą iš jo motinos Marijos; Jėzaus mirtį ant Kalvarijos kryžiaus; ir Jėzaus prisikėlimą „trečią dieną“ į dieviškąją dvasinę prigimtį. Yra ir ketvirtasis įvykis, kuris krikščionims yra gyvybiškai svarbus, tačiau paprastai jam nesuteikiama tokia gili prasmė, kokia turėtų būti. Tai Sekminių diena, kuri įvyko praėjus penkiasdešimčiai dienų po Jėzaus prisikėlimo. Šioje apžvalgoje siekiame išnagrinėti šios ypatingos dienos krikščioniškojo tikėjimo istorijoje kilmę, aplinkybes ir, svarbiausia, prasmę.

Žodis „Pentakostė“ Biblijoje pasitaiko tik tris kartus ir, būdamas graikiškas žodis, vartojamas tik Naujajame Testamente. Labiausiai žinomas jo vartojimas randamas mūsų įžanginio teksto žodžiuose. Šis žodis vėliau vartojamas Apaštalų darbų knygos 20 skyriuje, 16 eilutėje: „Paulius buvo nusprendęs plaukti pro Efezą į Jeruzalę, nes nenorėjo praleisti

laiko Azijoje; jis skubėjo, jei tik įmanoma, atvykti į Jeruzalę Sekminių dieną.“ Paskutinis šio žodžio pavyzdys randamas 1 Korintiečiams 16:8: „Aš pasiliksiu čia, Efeze, iki Sekminių šventės.“ Šiuose dviejuose pavyzdžiuose užsimenama, kad Sekminės buvo ne tik žymus įvykis, aprašytas Apaštalų darbų 2 skyriuje, susijęs su Šventosios Dvasios išliejimu. Sekminės kilo kaip viena iš žydų švenčių, aprašytų Senajame Testamente.

Senajame Testamente minimas šventė

Tai, kas Naujojo Testamento laikais tapo žinoma kaip Sekminės, buvo viena iš trijų metinių Izraelio švenčių. Senajame Testamente ji buvo vadinama dviem pavadinimais – „Derliaus švente“ ir „Savaitės švente“. Apie ją skaitome jos pavadinimu, Derliaus švente, Išėjimo 23:14-16: „Tris kartus per metus švęsk man šventę. Švęsk neraugintos duonos šventę: ... Ir derliaus šventę [Pentakostą], savo darbo pirmuosius vaisius, kuriuos pasėjai laukuose; ir derliaus surinkimo šventę, kuri yra metų pabaigoje, kai surinksi savo darbo vaisius iš laukų.“

Kita nuoroda į šią šventę randama Pakartoto Įstatymo knygos 16:9, 10, 16 eilutėse, kur ji vadinama Savaičių švente. „Nuskaičiuok septynias savaites nuo to laiko, kai pradėsi pjauti javus derliaus metu. Tada švęsk Derliaus šventę, kad pagerbtum Viešpatį, savo Dievą. Atneškite Jam savanorišką auką, proporcingą palaiminimams, kuriuos gavote iš Jo. . . . Kiekvienais metais kiekvienas Izraelio vyras privalo švęsti šias tris šventes: Neraugintos duonos šventę, Derliaus šventę ir Palapinių šventę. Kiekvieną iš šių progų visi vyrai privalo pasirodyti prieš Viešpatį, savo Dievą, Jo pasirinktoje vietoje, bet jie neturi pasirodyti prieš Viešpatį be dovanos

Jam.“ Savaitės šventė taip pat minima dar dviejose vietose: Išėjimo 34:22 ir Skaičių 28:26-31.

Kunigų knygos 23 skyriuje išsamiai paaiškinama, kada tiksliai vyko Sekminės, koks buvo jų tikslas ir kodėl jos buvo vadinamos dviem pavadinimais – Derliaus švente ir Savaičių švente. 5–7 eilutėse rašoma: „Pirmojo mėnesio keturioliktą dieną, vakare, yra Viešpaties Pascha. O to paties mėnesio penkioliktą dieną yra Neraugintos duonos šventė. . . . Pirmą dieną [Neraugintos duonos šventės pirmą dieną – pirmojo mėnesio penkioliktą dieną] turėsite šventą susirinkimą: joje neturėsite dirbti jokio vergų darbo.“ Ši Neraugintos duonos šventės pirmoji diena turėjo būti „šventas susirinkimas“, tai yra, ypatinga Sabato diena. Sabato dienos buvo tos, kuriomis izraelitai neatlikdavo jokio vergų darbo. Šiuo atveju tai nebuvo kas savaitę švenčiamas septintosios dienos Sabatas, bet ypatingas Sabatas – šventas susirinkimas Viešpačiui.

Toliau Levitiko 23:10, 11 rašoma: „Kalbėk izraelitams ir sakyk jiems: Kai įeisite į žemę, kurią jums duodu, ir nuimsite jos derlių, tada atneškite kunigui pėdą savo derliaus pirmųjų vaisių. Jis pakels tą pėdą Viešpaties akivaizdoje, kad ji būtų jums priimta; kitą dieną po sabato kunigas ją pakels.“ Šis Izraelio grūdų derliaus pirmųjų vaisių pėdų arba saujos „pakėlimas“ turėjo būti atliekamas pirmojo mėnesio šešioliktoji diena, „diena po“ ypatingo sabato, kuris, kaip jau minėta, buvo penkioliktąją dieną.

Levitiko 23:15,16 rašoma: „Nuo dienos po sabato – dienos, kai atnešite grūdų pėdą, kad ji būtų pakelta kaip ypatinga auka [pirmojo mėnesio šešioliktoji diena] – skaičiuokite septynias pilnas savaites [49

dienas]. Skaičiuokite iki dienos po septintosios sabato dienos, praėjus penkiasdešimčiai dienų. Tada aukokite Viešpačiui naujų grūdų auką.“ Ši penkiasdešimtoji diena buvo Savaičių šventė – arba Derliaus šventė. Ji vadinama Savaičių švente, nes šventės data buvo nustatoma skaičiuojant septynias savaites ir vieną dieną nuo to laiko, kai buvo paaukota pirmųjų vaisių pėdų. Be to, graikiškas žodis „Pentakostė“ reiškia „penkiasdešimtą dieną“. Priklausomai nuo žydų kalendoriaus skaičiavimo kiekvienais kalendoriniais metais, Pentakostės data gali svyruoti nuo gegužės antrosios pusės iki birželio pirmosios pusės. Remiantis Levitiko 23 skaičiavimu, atitinkama Pentakostės data šiais metais buvo 2026 m. gegužės 23 d.

Izraelio šventės tikslas

Ši Izraelio šventė turėjo būti padėkos Dievui už pirmųjų vaisių derlių šventė, todėl ji dar vadinama Derliaus švente. Tai buvo ypatingas derlius. Tai nebuvo daržovių ar vaisių derlius, bet grūdų, konkrečiai kviečių, derlius. Šio derliaus pirmieji vaisiai buvo skirti Dievui. Šios šventės metu buvo aukojama daug aukojimų. Buvo deginamųjų aukų, mėsos aukų, gėrimų aukų, aukų už nuodėmes ir taikos aukų – visos jos buvo aukojamos kaip padėka Dievui už kviečių derlių. Kunigų knyga 23:16-20

Kaip nurodyta 16 eilutėje, ypatinga šios šventės auka turėjo būti „naujoji duonos auka“. Ši auka aprašyta Kunigų knygos 23 skyriuje, 17 eilutėje: „Iš savo gyvenamųjų vietų, esančių „ „, atneškite du pakeliamuosius duonos kepalus, po du dešimtadalius; jie turi būti iš smulkių miltų, iškepti su raugu; tai yra pirmieji vaisiai Viešpačiui.“ Izraelitai turėjo aukoti du duonos kepalus, pagamintus iš

pirmųjų kviečių derliaus vaisių. Kepalai turėjo būti pakelti prieš Viešpatį kaip padėka ir atsidavimas Jam už gausų derlių. Prieš penkiasdešimt dienų jie taip pat buvo pakėlę auką prieš Dievą, bet tai buvo tik sauja pirmųjų vaisių. Dabar jie pradėjo tikrąjį kviečių derliaus nuėmimą ir atnešė dvi duonos kepalėles, pagamintas iš ką tik nuimto derliaus, aukoti Viešpačiui. Jų derliaus nuėmimas dabar tęsis, kol bus surinkti visi kviečiai.

Ryšys su Naujuoju Testamentu

Priežastis, kodėl taip išsamiai aptariame Izraelio derliaus šventę, arba Savaičių šventę, yra ta, kad ji yra konkrečiai susijusi su Naujojo Testamento Sekminių diena. Pirmiausia atkreipiame dėmesį į šios šventės laiko atitikimą. Kaip anksčiau cituota iš Kunigų knygos 23:5, pirmojo mėnesio 14-oji diena buvo Izraelio Pascha. Naujajame Testamente tai atitinka Jėzaus, kaip didžiojo Paschos avinėlio, mirtį – „Dievo Avinėlio, kuris nuima pasaulio nuodėmes“ (Jono 1:29). Jėzaus mirtis įvyko būtent tą pačią dieną. Vėl remdamiesi Kunigų knygos 23:10,11, po dviejų dienų, pirmojo mėnesio 16-ąją dieną, pirmojo derliaus pėdai arba sauja buvo pakelti prieš Viešpatį. Tai atitinka Jėzaus prisikėlimą, kuris taip pat įvyko po dviejų dienų nuo jo mirties kaip Paschos avinėlio. Kaip ir buvo pranašavęs, Jėzus buvo kapoje tris dienas – dalį 14-osios, visą 15-ąją ir dalį 16-osios pirmojo mėnesio dienos pagal žydų skaičiavimą. Mato 16:21; Luko 9:22

Apaštalas Paulius 1 Korintiečiams 15:20 sakė, kad Jėzus buvo „pirmieji vaisiai iš tų, kurie užmigo“. Jis buvo pėdų, sauja pirmųjų vaisių – pirmasis, Dievo galinga jėga prikeltas iš mirusiųjų amžinajam gyvenimui. (Kolosiečiams 1:18). Šis simbolinis

pirmųjų vaisių pėdų „pakėlimas“ parodė Dievo priėmimą Jėzaus atperkamosios aukos, kurios rezultatas buvo jo prisikėlimas iš mirusiųjų dieviškąja galia. Galiausiai, suskaičiavus septynis sabatus plius vieną, arba penkiasdešimt dienų, nuo Jėzaus, pirmųjų vaisių pėdos, prisikėlimo, mes atsiduriame Sekminių dieną, kaip užrašyta Apaštalų darbų 2 skyriuje.

Kaip Izraelio šventė buvo jų kviečių derliaus pirmųjų vaisių paaukojimas, taip ir Sekminių diena apėmė didesnių pirmųjų vaisių – „dvasinių kviečių“ – paaukojimą Dievui. Bažnyčia, sudaryta iš ištikimų krikščionių, turėjo būti įtraukta į pirmųjų vaisių klasę. Jėzus buvo „pirmasis“ iš pirmųjų vaisių klasės, bet bažnyčia taip pat, kaip teigiama Jokūbo 1:18, yra „tam tikra pirmųjų vaisių rūšis“. Apreiškimo knygos autorius Jonas taip pat kalba apie ištikimus krikščionis kaip apie „pirmuosius vaisius“ Apreiškimo 14:4, kur jis juos apibūdina kaip „išgelbėtus iš žmonių, būdami pirmieji vaisiai Dievui ir Avinėliui“. Šis bažnyčios paaukojimas prasidėjo Sekminių dieną, kai ji buvo simboliškai pakelta arba parodyta Dangiškajam Tėvui kaip Jam paaukota.

Žvelgiant į Sekminių dieną, tai buvo trijų labai svarbių ir lemiamų įvykių Dievo plane kulminacija. Pirmasis buvo išpirkos kaina, kurią Jėzus sumokėjo, kai mirė ant kryžiaus kaip atitinkama kaina už Adomą. (1 Timotiejui 2:5,6). Antrasis iš šių išskirtinių įvykių buvo Jėzaus prisikėlimas galinga Dievo jėga. (Efeziečiams 1:19-21). Trečiasis buvo Sekminių diena – būsimosios bažnyčios pašventinimo Dangiškajam Tėvui diena.

Sekminių diena

Įvykių, susijusių su Sekminių diena, yra daug. Tai nebuvo tik diena, kai Šventoji Dvasia nužengė ant bažnyčios. Tai iš tiesų įvyko, ir nauda buvo ne tik tiems, kurie tuomet buvo ten, bet ir visiems, kurie nuo tada priimtinau pašventė savo gyvenimus Dievui.

Tiems šimtui dvidešimčiai Jėzaus pasekėjų, susirinkusių viršutiniame kambaryje, kurie buvo pašvęsti Jam, Sekminių diena reiškė daug dalykų (Apaštalų darbai 1:15). Tai reiškė, kad Dievas priėmė jų pašventimą Jam. Tai reiškė, kad dabar jie buvo išteisinti Jo akyse. Tai reiškė, kad dabar prasidės jų aukojimo gyvenimas, ir tai reiškė, kad įvyko Šventosios Dvasios gimdymas. Dėl to jie dabar bus Nauji Kūriniai Kristuje Jėzuje. Romiečiams 5:1; 12:1; 1 Petro 1:3; 2 Korintiečiams 5:17

Sekminių diena iki šiol turi didžiulę reikšmę visiems tikriems krikščionims. Ji žymėjo „Dievo pašaukimo Kristuje Jėzuje“ pradžią (Filipiečiams 3:14). Sekminės taip pat reiškė bažnyčios kaip bendruomenės patepimą, arba pašventinimą, kad ji taptų Dievo „karališkąja kunigija“ (1 Petro 2:9). Ji parodė, kad dabar kiekvienam būsimam tos kunigystės nariui atsivėrė galimybė gauti tai, ką gavo tie, kurie buvo viršutiniame kambaryje – Dievo priėmimą jų pašventimą, išteisinimą, jų aukos pradžią ir Šventosios Dvasios gimimą. Nuo Sekminių kiekvienas būsimas karališkosios kunigystės narys įžengė į tą patį santykį dėl tuomet įvykusių įvykių.

Galima netgi pasakyti, kad Sekminėmis prasidėjo procesas, kuriuo žmogus buvo sugrąžintas į harmoniją ir Dievo palankumą, pradedant nuo

bažnyčios. Iš tiesų, Sekminių diena buvo pirmasis išorinis įrodymas žmonijai, kad Dievas priskyrė Jėzaus sumokėtos išpirkos kainos teikiamą naudą. Romiečiams 4:16-25

Šventoji Dvasia

Šventosios Dvasios išliejimo supratimas yra raktas į visapusišką Sekminių reikšmės suvokimą. Kas yra Šventoji Dvasia? Apskritai tariant, Šventoji Dvasia yra nematoma Dievo galia ir įtaka. Ji visada egzistavo. Dievas yra nuo amžinybės iki amžinybės, taigi ir jo galia bei įtaka – jo Šventoji Dvasia – taip pat yra nuo amžinybės iki amžinybės.

Tačiau Šventajai Dvasiai yra gilesnė prasmė, kai ji taikoma atsidavusiems krikščionims. Jiems Šventoji Dvasia gali būti apibrėžta kaip šventa ir teisinga Dievo įtaka bei galia, kuri suteikia gyvybės kibirkštį, maitina ir valdo jų naują gyvenimą „Kristuje“ (2 Korintiečiams 5:17). Žodis „dvasia“ kilęs iš graikų žodžio pneuma ir reiškia „kvėpavimą“. Norint supaprastinti Šventosios Dvasios apibrėžimą krikščioniui, ją galima palyginti su tuo, kas yra gyvybės kvėpavimas fiziniam kūnui. Kūnas privalo turėti fizinį gyvybės kvėpavimą. Jei iš fizinio kūno atimamas kvėpavimas, jis miršta per kelias minutes. Taip pat ir be Šventosios Dvasios – Dievo švento ir teisingo poveikio – krikščionio naujas gyvenimas Kristuje negali gyvuoti, vystytis ir subręsti.

Šventoji Dvasia per Sekmines

Apaštalų darbų 2 skyriuje aprašoma, kas įvyko Sekminių dieną, susiję su Šventosios Dvasios suteikimu. 2–4 eilutėse rašoma: „Staiga iš dangaus pasigirdo garsas, tarsi galingos audros šniokštimas, ir jis užpildė namus, kuriuose jie sėdėjo. Tada

pasirodė kažkas, panašu į liepsnas ar ugnies liežuvius, ir nusileido ant kiekvieno iš jų. Ir visi ten buvę buvo pripildyti Šventosios Dvasios ir ėmė kalbėti kitomis kalbomis, kaip Šventoji Dvasia jiems davė kalbėti.“

Kodėl Dievas suteikė tokį išorinį Šventosios Dvasios suteikimo įrodymą kaip „garsą iš dangaus“, „galingo vėjo šėlsmą“, „atrodančias kaip liepsnos ar ugnies liežuviai“ ir kalbėjimą kitomis kalbomis? Tai buvo padaryta dėl dviejų priežasčių.

Pirma, tai buvo liudijimas ten buvusiems žmonėms. Pasakojime rašoma: „Jeruzalėje gyveno žydai, dievobaimingi vyrai, iš visų tautų po dangumi.“ Daug žydų buvo atvykę į Jeruzalę, nes tai buvo viena iš jų švenčių dienų. Kai Šventosios Dvasios suteikimas įkvėpė apaštalus, ir jie pradėjo kalbėti [arba galbūt būti suprasti] kitomis kalbomis, tai buvo liudijimas visiems ten susirinkusiems. (Apaštalu darbai 2:5,6). Daugelis stebėjosi ir mąstė, ką tai reiškia. Kiti apkaltino apaštalus, kad jie yra girti. Tai paskatino Petrą atsistoti ir kreiptis į minią. Jis citavo pranašą Joelį ir Psalmes, pateikdamas nuostabų liudijimą apie Dievo planą, kurio centre yra Jėzus (Apd 2, 12–40). To liudijimo rezultatas aprašytas Apd 12, 41. „Tą pačią dieną prie jų prisijungė apie trys tūkstančiai sielų.“

Antra, Šventosios Dvasios išliejimas per Sekmines buvo Dievo galios ir įtakos parodymas, kokio jo žmogiškoji kūrinija dar niekada nebuvo mačiusi. Ši galia ypatingu būdu nusileido ant apaštalu, nes jiems buvo suteiktos įvairios „dovanos“. Apaštalas Paulius 1 Korintiečiams 12:28-30 nurodė kai kurias iš šių dovanų: „gydymo, pagalbos, vadovavimo, įvairių kalbų dovanos... stebuklų darymo dovanos“. Visa tai

buvo išorinės Šventosios Dvasios dovanos, kurios buvo suteiktos siekiant padėti įkurti ankstyvąją Bažnyčią ir įtvirtinti apaštalų autoritetą. Jos buvo nuostabūs Dievo galios ir įtakos jiems įrodymas, parodantis Jo autoritetą jų vardu.

Didesnė reikšmė

Nors šie pademonstravimai buvo nepaprasti, dovanos – jaudinančios, ir nors per vieną dieną jų gretas papildė trys tūkstančiai potencialių narių, nė viena iš šių dalykų nebuvo svarbiausia Sekminių reikšmė. Didesnė Sekminių reikšmė buvo susijusi su pagrindiniu Šventosios Dvasios darbu, kuris turėjo būti vidinis. Šio darbo žmogus negalėjo pamatyti. Iš tiesų tai turėjo būti darbas, kuriuo kiekvienam „Kristaus kūno“ nariui buvo ugdomas Naujojo Kūrinio gyvenimas. 1 Korintiečiams 12:27

Svarbiausias įvykis, susijęs su Sekminių diena, buvo kiekvieno mokinio asmeninis gimimas iš Šventosios Dvasios. 1 Korintiečiams 12 skyriuje Paulius aptaria būtent šį klausimą. Anksčiau išvardijęs įvairias Dvasios dovanas, 1 Korintiečiams 12:31 jis sako: „ („Siekite geriausių dovanų, bet aš jums parodysiu dar geresnį kelią“). „Puikesnis kelias“ buvo kito skyriaus – 1 Korintiečiams 13 – tema, kurioje apaštalas sutelkė dėmesį išimtinai į meilės charakterio savybę. Meilė yra Dvasios vaisių visuma, kurioje aprašomas naujo gyvenimo Kristuje vystymasis (Galatams 5:22, 23). Tai buvo puikesnis kelias, puikesnis Šventosios Dvasios darbas ir didžiausia Sekminių reikšmė.

Šventosios Dvasios veikimas

Šventosios Dvasios vidinis darbas, kurį Paulius apibūdino kaip meilę, minimas daugelyje Naujojo

Testamento raštų. Romiečiams 8 skyriuje pateikta išsami Šventosios Dvasios analizė, kuri Kristaus pasekėjams suteikia daug įžvalgų ir gairių. Vien šiame skyriuje frazė „Šventoji Dvasia“ arba „Dvasia“ paminėta apie dvidešimt kartų. Čia aprašyti Šventosios Dvasios darbai gali būti suskirstyti į dešimt sričių.

1. Romiečiams 8:1,2 Šventoji Dvasia vadinama „įstatymu“ – gyvenimo įstatymu. Krikščionis privalo turėti Šventąją Dvasią – gyvenimo įstatymą – kitaip Naujas Kūrinys mirs. Šiuose eilutėse rašoma: „Todėl dabar nėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje. ... Nes Kristaus Jėzaus gyvenimo Dvasios įstatymas išlaisvino mane nuo nuodėmės ir mirties įstatymo.“ Ši ištrauka ne tik sako, kad Šventoji Dvasia yra gyvenimo „įstatymas“, bet ir kad ji išlaisvino Jėzaus pėdomis einančius pasekėjus iš to kito įstatymo, kuriam jie anksčiau buvo pavaldūs – „nuodėmės ir mirties įstatymo“.

2. Šventoji Dvasia yra įtaka, kuria žmogus gyvena ir mąsto. Romiečiams 8:4–6 tai išryškina: „Kad įstatymo teisumas būtų įvykdytas mumyse, kurie gyvename ne pagal kūną, bet pagal Dvasią. Nes tie, kurie gyvena pagal kūną, rūpinasi kūno dalykais, o tie, kurie gyvena pagal Dvasią, – Dvasios dalykais. Nes kūniškas mąstymas yra mirtis, o dvasinis mąstymas – gyvenimas ir ramybė.“

3. Šventosios Dvasios gimdymas įkūnija mintį „Kristus jumyse, šlovės viltis“ (Kolosiečiams 1:27). Romiečiams 8:9, 10 užsimena apie tai, sakydami: „Jūs nesate kūne, bet Dvasioje, jei tik Dievo Dvasia gyvena jumyse. O jei kas neturi Kristaus Dvasios, tas nėra Jo. O jei Kristus yra jumyse, kūnas yra miręs dėl nuodėmės, bet Dvasia yra gyvenimas dėl

teisumo.“ Ši Dievo Šventoji Dvasia arba, kaip Paulius ją dar vadina, „Kristaus Dvasia“, turi būti „savo pasekėjų viduje“. Kristus nėra tiesiogine prasme mumyse. Tai yra jo gimdymo dvasia, jo įtaka, kuri yra mūsų širdyje ir kuri mus motyvuoja. 1 Jono 2:27

4. Ketvirtasis Šventosios Dvasios darbas aprašytas Romiečiams 8:11, kur sakoma: „Jei Jėzų iš numirusių prikėlusiojo Dvasia gyvena jūmyse, tas, kuris prikėlė Kristų iš numirusių, savo Dvasia, gyvenančia jūmyse, ir jūsų mirtinguosius kūnus atgaivins.“ Šventoji Dvasia „atgaivina“ – ji suteikia gyvybę. Ji suteikia galimybę tarnauti Dievui, suprasti jo Tiesą, būti priimtina auka, ir galiausiai suteiks „gyvenimo vainiką“ tiems, kurie ištikimi net iki mirties. Apreiškimo 2:10

5. Šventosios Dvasios veikimas mūsų protuose padeda mums numirti, arba nužudyti, mūsų puolusios kūno darbus. Romiečiams 8:13 rašoma: „Jei gyvensite pagal kūną, mirsite, bet jei Dvasia numirsite kūno darbus, gyvensite.“

6. Kitas Šventosios Dvasios darbas aprašytas Romiečiams 8:14: „Visi, kuriuos veda Dievo Dvasia, yra Dievo sūnūs.“ Šventoji Dvasia veda ir nukreipia krikščionį. Tai galima laikyti Dievo apvaizdine globa jo pasekėjams. Jo Šventoji Dvasia užtikrina šią globą, būdama su savo pasekėjais kiekviename siauro kelio žingsnyje. Giesmių autorius rašė: „Geriau eisiu tamsoje su Dievu, nei vienas šviesoje.“ Dievo tauta gali taip sakyti, nes būtent Šventoji Dvasia – jos apvaizdos įtaka ir galia – veda ir nukreipia jų gyvenimus.

7. Šventosios Dvasios gimdymas yra sūnystės užtikrinimas. Romiečiams 8:15 rašoma: „Jūs ne gavote vergijos dvasią, kad vėl bijotumėte, bet gavote įvaikinimo [sūnystės] Dvasią, kuria šaukiame: „Abba, Tėve!“ Koks užtikrinimas Dvasia suteikia Kristaus pasekėjams, kad jie yra Dievo vaikai!

8. Romiečiams 8:16 rašoma: „Pats Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai.“ Tai yra tvirtinimas, kad mūsų dvasia, mūsų širdis, mūsų motyvai, kurie buvo atiduoti Viešpačiui pašventimo metu, yra tarsi toje pačioje „bangos ilgio“ su Dievu – tai yra, jie „liudija“ kartu su Šventąja Dvasia. Kai jie liudija kartu, tai yra pareiškimas, kad mes turime tuos pačius tikslus, kuriuos Dievas per Šventąją Dvasią numatė mums.

9. Šventoji Dvasia netrukdo mums patirti šio gyvenimo išbandymų ir „dejonės“, kol esame kūne. Tiesa, kad Dievo galia gali viską, ir Jis galbūt galėtų pasinaudoti Šventąja Dvasia, kad apsaugotų mus nuo kūno išbandymų ir dejonės. Tačiau tai nebūtų mūsų labai tinkamiausi as. Šis Šventosios Dvasios aspektas atsispindi Romiečiams 8:23: „Mes patys, turintys Dvasios pirmuosius vaisius, dejuojame viduje, nekantriai laukdami savo įvaikinimo, mūsų kūnų išpirkimo.“

10. Romiečiams 8:26, 27 rašoma: „Dvasia taip pat padeda mūsų silpnumams, nes mes nežinome, už ką turėtume melstis, kaip derėtų, bet pati Dvasia užtaria mus dejonėmis, kurių negalima išreikšti žodžiais. O Tas, kuris ištiria širdis, žino, kokia yra Dvasios mintis [graikų kalba: polinkis], nes [ji] užtaria šventuosius pagal Dievo valią.“ Šventoji Dvasia, liudydama mūsų dvasiai, padeda mums tais

momentais, kai mums sunku melstis Tėvui taip, kaip norėtume, arba nežinome, už ką turėtume melstis. Kaip sakoma eilutėje, Dvasia užtaria „pagal Dievo valią“.

Pripildyti Dvasios

Apaštalas Paulius mus įspėja „negęsti“ Dvasios – sąmoningai atsisakyti Naujojo Kūrinio gyvybę teikiančios jėgos (1 Tesalonikiečiams 5:19). Turime saugotis net menkausio savavališkumo šiuo atžvilgiu. „Neliūdinkite Dievo Šventosios Dvasios“, – sako Paulius Efeziečiams 4:30. Verčiau stenkimės gauti kuo didesnę Dievo įtakos ir galios matą – „būti pripildyti Dvasios“ (Efeziečiams 5:18). Taigi, būdami ištikimi net „iki mirties“, galime tikrai įvertinti Sekminių reikšmę ir iš to kylančias palaimas krikščionims, kurie paskyrė savo gyvenimus sekti Jėzaus aukos, kančios ir tarnystės Dangiškajam Tėvui pėdomis.

Tarptautiniai Biblijos tyrinėjimai

Birželio 7 d. pamoka

Debora ir Barakas

Pagrindiniai eilutės: „Tuo metu Izraelį teisė pranašė Debora, Lapidoto žmona. Ji gyveno po Deboros palme tarp Ramos ir Betelio Efraimo kalnuose, ir Izraelio vaikai ateidavo pas ją teisimo.“

Teisėjų 4:4,5

Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:

Teisėjų 4:1-24; 5:1-3

Po aštuoniasdešimties metų taikos ir palaimos, dėl savo neištikimybės Izraelis patyrė kanaaniečių persekiojimą, kurį vykdė karalius Jabinas ir jo vadas Sisera. Tačiau Dievo apvaizdos dėka į vadovaujančią poziciją buvo pakelta dievobaiminga moteris. Tai buvo Debora, pranašė ir Izraelio teisėja.

Deboros patarimo buvo prašoma, kai ji sėdėjo „po palme“, kaip nurodyta mūsų pagrindinėse eilutėse. Ji buvo moteris, pasižymėjusi didžiule išmintimi, sąžiningumu ir drąsa. Įvertinusi Izraelio apgailėtiną padėtį, Debora susirado karį Baraką. Ji jam tarė: „Argi Viešpats, Izraelio Dievas, neįsakė: ‚Eik ir susirink prie Taboro kalno, ir pasiimk su savimi dešimt tūkstančių vyrų iš Naftalio ir Zabulono vaikų?‘ Aš pritrauksiu prie tavęs... Sisera, Jabino kariuomenės vadą, su jo vežimais ir jo minia; ir aš atiduosiu jį į tavo rankas.“ Teisėjų 4:6,7

Barakas buvo girdėjęs šią žinią anksčiau, bet nieko dėl to nepadarė. Dabar, Deboros padrąsintas, atėjo

laikas veikti. Barakas vis dar dvejojo, nors Viešpaties žodis turėjo būti pakankamas, kad sustiprintų jo tikėjimą ir padrašintų jo vadovavimą. Jis tarė Deborahai: „Jei eisi su manimi, tada eisiu; bet jei neisi su manimi, tada neisiu.“ (Teisėjų 4:8). Barako dvejonės parodė jo tikėjimo silpnumą. Debora pareiškė, kad eis su Baraku, bet galutinė pergalė ir garbė nebus visiškai jo. Ji tarė: „Aš tikrai eisiu su tavimi, tačiau kelionė, kurią tu imsi, nebus tavo garbei, nes Viešpats atiduos Sisera į moters rankas.“ Teisėjų 4:9

Mūšis prieš Sisera, jo kariuomenę ir devynis šimtus kovos vežimų baigėsi visišku pralaimėjimu. Dievas atidavė juos į Barako rankas, kaip ir buvo pažadėjęs. Sisera paliko savo kovos vežimą ir bandė pabėgti pėsčiomis. Viešpats pasirūpino, kad jo lauktų kita drąsi Izraelio moteris. Jaelė, Heberio žmona, pakvietė Sisera, dabar jau bėglį, pasislėpti savo palapinėje. Ji davė jam pieno gerti ir tada jį uždengė. Teisėjų 4:13-19 Nuovargis po mūšio įveikė Sisera, ir jis giliai užmigo. Jael ryžtingai paėmė vienoje rankoje palapinės kuolą, o kitoje – plaktuką. Ji nuėjo į palapinę, kur miegojo Izraelio priešas ir engėjas, ir įsmeigė kuolą jam į smilkinį ir į žemę. (Teisėjų 4:21, 22). Izraelio pergalė dabar buvo visiška, ir, kaip pranašavo Debora, Sisera žuvo „moters rankoje“.

Debora ir Barakas mums duoda puikių pamokų iš dviejų skirtingų perspektyvų. Kai Dievas mums įsako, turėtume skubėti paklusti. Debora buvo ištikimė, tvirtai pasiryžusi vykdyti Dievo valią. Ji gavo didelę palaiminimą ir tapo tikėjimo Dievo Žodžiu pavyzdžiu. Barako patirtis mums moko, kad Dievas gali mums suteikti pergalę net tada, kai mūsų tikėjimas yra silpnas. „Dėkuį Dievui, kuris mums suteikia pergalę

per mūsu Viešpatī Jēzu Kristu.“ 1 Korintiečiams
15:57

Tarptautiniai Biblijos tyrinėjimai

Birželio 14 d. pamoka

Išgirsta Hanos malda

Pagrindinė eilutė: „Kai atėjo laikas, Hana, pastojusi, pagimdė sūnų ir pavadino jį Samueliu, sakydama: „Aš jo prašiau iš Viešpaties.“
1 Samuelio 1:20

Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
1 Samuelio 1:1-28; 2:1-11

Prieš Izraeliui turint karalius, gyveno vyras vardu Elkanas, kuris turėjo dvi žmonas – Peniną ir Hannah. Penina turėjo vaikų, o Hannah – neturėjo. Kiekvienais metais Elkanas vedavo savo šeimą į Šilohą garbinti Viešpatį ir aukotis Jam, dalydamas aukos dalį kiekvienam šeimos nariui. Elkanas duodavo dvigubą dalį Hannah dėl savo didelės meilės jai.

Tačiau Penina tyčiojosi iš Hanos, nes ji neturėjo vaikų, ir šis žiaurumas tęsėsi metai iš metų, dėl to Hana verkė ir nevalgė. Galiausiai vienais metais Hana tyliai meldėsi Dievui ir davė įžadą, sakydama: „O Visagali Viešpatie, jei tik pažvelgsi į savo tarnaitės vargą ir prisiminsi mane, ir nepamirši savo tarnaitės, bet duosi jai sūnų, tada aš atiduosiu jį Viešpačiui visam jo gyvenimui, ir jo galvos niekada nebus liesti skustuvas.“ 1 Samuelio 1:1-11

Dievas išklausė Hannah maldą. Kitąmet ji susilaukė sūnaus ir pavadino jį Samueliu (1 Samuelio 1:19, 20). Pažadas, kurį ji davė Dievui, neleisti, kad

sūnaus galvai būtų priliestas skustuvas, buvo nazirejaus pažadas. Tai buvo „ypatingas pažadas, atsiskyrimo Viešpačiui pažadas“. Kaip šio įžado dalis, be to, kad nebuvo leidžiama kirpti plaukų, nebuvo leidžiama gerti vyno nei valgyti nieko, kas susiję su vynuogėmis. Tas, kuris davė šį įžadą, neturėjo turėti jokio kontakto su jokių mirusiojo kūnu, įskaitant artimiausius šeimos narius. (Skaičių 6:1-21). Visą laiką, kol žmogus laikėsi nazirejaus įžado, tas asmuo buvo „šventas Viešpačiui“. Skaičių 6:8

Vardas Hana reiškia „malonė“ arba „gailestingumą“. Viešpaties pasekėjams sakoma: „Iš malonės esate išgelbėti per tikėjimą, ir tai ne iš jūsų pačių, bet yra Dievo dovana. Ne iš darbų, kad niekas nesigirtų.“ (Efeziečiams 2:8,9). Hana gyveno maldos gyvenimą. Ji meldėsi, kai ją kamuodavo rūpesčiai. Ji taip pat meldėsi, kai jautė dėkingumą, pavyzdžiui, kai pristatė savo vaiką Samuelį vyriausiajam kunigui Eliui. 1 Samuelio 2:1–11

Paulius ragina: „Nesirūpinkite niekuo, bet viską, maldomis ir prašymais, su padėka, pateikite Dievui. Ir Dievo ramybė, kuri pranoksta visą supratimą, saugos jūsų širdis ir mintis Kristuje Jėzuje.“ (Filipiečiams 4:6,7). Turime visiškai dėti savo viltį ir pasitikėjimą Dievu, turėti džiaugsmo dvasią ir nuolat melstis, prašydami pagal Jo pažadus. Taip turėsime Dievo ramybę ir galėsime „dėkoti visomis aplinkybėmis“ (1 Tesalonikiečiams 5:16–18), kad ir ką Jo apvaizda leistų.

Hana aukojo Dievui didelę auką. Ji paaukojo savo sūnų Samuelį, kad jis visą savo gyvenimą laikytųsi nazirejaus įžado – visiškai atsiduoti Viešpačiui. Šiandien pašvęstieji Kristaus pasekėjai taip pat davė visą gyvenimą trunkančią priesaiką visiškai atsiduoti

Dievui, įskaitant atsiskyrimą nuo „mirusių dalykų“ šioje piktame pasaulyje. Vietoj to jie „apsirengia Kristumi“, ugdydami Šventosios Dvasios vaisius ir malones. Galatams 3:27; Efeziečiams 4:24; Kolosiečiams 3:10-17

Jonatanas ir Dovydas – ištikimi draugai

Pagrindinė eilutė: „Jonas tarė Dovydui: „Eik ramybėje, nes mes abu prisiekėme Viešpaties vardu, sakydami: ‚Viešpats tebūna tarp manęs ir tavęs, tarp mano palikuonių ir tavo palikuonių per amžius.‘ Jis atsikėlė ir išėjo, o Jonas nuėjo į miestą.“

1 Samuelio 20:42

Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:

1 Samuelio 18:1-9; 19:1-7; 20:1-42

Po to, kai kelis šimtmečius Izraelį valdė teisėjai, tauta ėmė trokšti karaliaus, kad galėtų būti kaip visos kitos aplinkinės tautos. Dievas buvo pasakęs Mozei, kad šis laikas ateis, ir nustatė tokio karaliaus reikalavimus (Pakartoto Įstatymo 17:14–20). Samuelis buvo pagrindinė figūra įkuriant karalystę po Sauliaus vadovavimo. Būtent Samuelis vėliau pasakė Sauliui, kad jo karalystė bus iš jo atimta dėl nepaklusnumo Dievui ir kad jį pakeis vyras, kuris bus pagal Dievo širdį (1 Samuelio 13:13, 14). Taip pat Samuelis patepė Dovydą, kai Dievas jam įsakė: „Kelkis, patepk jį, nes tai yra tas pats“ (1 Samuelio 16:12, 13).

Dėl šio patepimo Viešpaties dvasia galingai nusileido ant Dovydo, tuo pačiu metu pasitraukdama nuo Sauliaus. Pastebėję karaliaus niūrią būseną, jo tarnai pasikvietė Dovydą, kad jis pagrotų lyra ir

muzika palengvintų sergančio vadovo kančias. Saulius ėmė vertinti Dovydo tarnystę ir paskyrė jį savo ginklanešiu. 1 Samuelio 16:14–23

Svarbus šių įvykių rezultatas buvo Sauliaus sūnaus Jonatano reakcija į didelę tarnystę, kurią Dovydas teikė jo tėvui ir Izraelio tautai. „Jonatanas susidraugavo su Dovydo siela, ir Jonatanas mylėjo jį kaip savo sielą. ... Tada Jonatanas ir Dovydas sudarė sandorą, nes jis mylėjo jį kaip savo sielą.“ (1 Samuelio 18:1, 3). Taigi matome, kaip susiformavo draugystė, pagrįsta abipuse meile Dievo tarnystei, kaip tai parodoma ir mūsų pagrindinio eilėraščio žodžiuose.

Ši draugystė netrukus turėjo būti išbandyta. Dovydui nugalėjus filistinų kariuomenę, tauta skelbė: „Saulius nužudė tūkstančius, o Dovydas – dešimtis tūkstančių.“ (1 Samuelio 18:7) Saulius įsiuto ir sumanė sąmokslą prieš Dovydą. Tačiau, kai Dovydas laimėjo vieną mūšį po kito prieš Izraelio priešus, Saulius nusprendė imtis tiesesnio būdo jį pašalinti. Jis įsakė savo sūnui Jonatanui ir savo tarnams nužudyti Dovydą. 1 Samuelio 19:1

Jonatanas mylėjo savo tėvą ir, būdamas vyriausiasis iš keturių sūnų, turėjo tapti kitu Izraelio karaliumi. Tačiau jo didžiausia ištikimybė priklausė Izraelio Dievui. Kaip užrašyta 1 Samuelio 19:4, Jonatanas pasakė Sauliui, kad jis daro didelę nuodėmę, sąmoksluodamas prieš žmogų, kuris suteikė neįkainojamas paslaugas savo šaliai ir kurio ištikimybė visada buvo tvirta ir atsidavusi. Jonatano žodžiai padarė teigiamą poveikį jo tėvo impulsyviam protui. Saulius prisiekė atsisakyti savo priešiškų ketinimų (1 Samuelio 19:6, 7). Taigi, Jonatano

įsikišimo dėka buvo pasiektas laikinas susitaikymas, ir Dovydas grįžo tarnauti karaliui ir Izraelio tautai.

Anksčiau minėtuose įvykiuose randame neįkainojamą pamoką, kaip pakloti meilės mūsų broliams pamatą. „Nėra didesnės meilės, kaip ta, kai žmogus atiduoda savo gyvybę už savo draugus.“
Jono 15:13

Tarptautiniai Biblijos tyrinėjimai

Birželio 28 d. pamoka

Amosas, drąsus pranašas

Pagrindinė eilutė: „*Ir Viešpats paėmė mane, kai aš ganydavau bandą, ir Viešpats man tarė: „Eik, pranašauk mano tautai Izraeliui.“*“
Amosas 7:15

Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Amosas 1:1; 2:6-16; 3:1-15; 7:10-17; 9:11-15

Amosas buvo kilęs iš Tekoa, esančios apie šešis mylius į pietus nuo Betliejaus. Tačiau akivaizdu, kad jis keliavo į šiaurę, į dešimties giminių karalystės teritoriją, ir ten vykdė didžiąją dalį savo tarnystės. Amosas pranašavo baisias nelaimes, kurios ištiks Izraelį dėl jo nuodėmių, ir dėl savo ištikimybės patyrė persekiojimus. Amosas 2:6-16; 7:10-17

Per Amosą Viešpats tarė Izraeliui: „Iš visų žemės giminių aš pažinau tik jus, todėl nubausiu jus už visas jūsų nuodėmes.“ Tada užduodamas klausimas: „Argi du gali eiti kartu, jei nesusitarė?“ (Amoso 3:2, 3). Čia esmė ta, kad, kadangi Viešpats Izraelį paskyrė savo tauta, Jis tikėjosi iš jų besąlygiško ištikimybės. Jei jie negarbintų ir netarnautų Jam tokiu būdu, jie būtų griežtai nubauti.

Amoso devintojo ir paskutinio skyriaus 11–15 eilutėse Dievas per pranašą pranašauja Izraelio atkūrimą ir „nugriuvusios Dovydo palapinės“ atstatymą. Apaštalas Jokūbas Apaštalų darbų

2026 m. birželis 25

knygos 15:13–18 eilutėse cituoja šią pranašystę ir priduria: „Dievui žinomi visi jo darbai nuo pasaulio pradžios.“ Dievas turi nustatytą laiką kiekvienam savo plano aspektui. Visa kūrinija yra jo globoje, ir visi jo tikslai Izraeliui bei visoms tautoms bus įvykdyti. Izaijo 55:11

Šiandienos Viešpaties tauta, kaip ir Amosas, neturi būti įbauginta tylėti, bet turi kalbėti tiesą meile, ypač apie teismo ir taikos karalystės viltį. Amoso pranašystės pabaiga, taip pat Jokūbo nuoroda į ją, visiškai išsipildys su Dievo karalystės įkūrimu, Kristaus viešpatavimo metu, kai „žmonių likučiu“ bus suteikta galimybė šauktis Viešpaties ir būti palaimintiems. Apaštalų darbai 15:16, 17

Apie šį artėjantį pažadėtąjį laiką skaitome šiuos žodžius: „Jie nebe mokys savo artimo ir nebesakys vienas kitam: ‚Pažinkite Viešpatį‘, nes jie visi mane pažins, nuo mažiausio iki didžiausio. Nes aš atleisiu jų nedorybes ir jų nuodėmių nebeprisiminsiu.“ (Hebrajams 8:11, 12). Šie pažadai pirmiausia bus suteikti Izraeliui, o paskui pasklis po visas tautas. Visa žmonija gaus Kristaus ir jo pašlovintos bažnyčios, kartu sudarančių „karališkąją kunigystę“, pagalbą (1 Petro 2:9). Tuo metu taip pat „žemė bus pilna Viešpaties pažinimo“. Mes taip pat turime užtikrinimą, kad Dievo pažinimas bus toks aiškus, kad „keliautojai, nors ir kvailiai, joje nepasiklys“. Izaijas 11:9; 35:8

Kokia šlovinga perspektyva mums atsiveria, už kurią turime būti amžinai dėkingi ir kurią padarė įmanoma Dangiškojo Tėvo auka – jo mylimojo Sūnaus atidavimas. (Jono 3:16; Romiečiams 6:23). Pagalvokite akimirką, koks bus mūsų pasaulis be nuodėmės, žudymo, neapykantos ar „karų ir karų

gandų“. (Mato 24:6–7). Amosui reikėjo drąsos kalbėti apie Izraelio neištikimybę. Vis dėlto, galime būti tikri, kad jis taip pat džiaugėsi ateities viltimi tiek Izraeliui, tiek visai žmonijai.

Patvirtintas pažadas

„Abramas parpuolė ant veido, ir Dievas kalbėjo su juo, sakydamas: „Aš sudarau su tavimi sandorą, ir tu būsi daugelio tautų tėvas. Tavo vardas nebebus Abramas, bet tavo vardas bus Abraomas, nes aš padariau tave daugelio tautų tėvu.“

Pradžios 17:3-5

Pradžios knygos įrašai yra labai svarbūs nuoširdžiam Biblijos tyrinėtoji. Jos puslapiuose yra išdėstyti Dievo plano pagrindai dėl žmogaus išgelbėjimo ir galiausiai visų žemės šeimų palaiminimo. Todėl mums verta atidžiai išnagrinėti šiuos įrašus ir jų suderinamumą su visais Biblijos įrašais. Šiame straipsnyje sutelksime dėmesį į Pradžios knygos šešioliktą, septynioliktą ir aštuonioliktą skyrius.

Šiuose trijuose skyriuose, nagrinėdami Dievo santykius su Abramą, vėliau vadintu Abraomu, svarbu nepamiršti dieviškojo pažado dėl „palikuonio“. Abramas turėjo turėti palikuonį, kuris užimtų svarbią vietą Dievo plane. Kai šis pažadas pirmą kartą buvo duotas patriarchui, jo žmona Saraja, vėliau vadinta Sara, buvo bevaikė. Nepaisant to, jie abu tikėjo Dievo pažadu ir kantriai laukė vaiko gimimo. Tačiau vaiko nebuvo. Pradžios knyga 16:1

Tai buvo ilgas laukimas. Pirmiausia, praėjo laikas nuo pažado davimo iki Abromo tėvo Teracho mirties, prieš pat jiems įžengiant į Kanaano žemę. Dabar

praėjo dar dešimt metų, o vaiko vis dar nebuvo. Saraja, be to, kad buvo nevaisinga, buvo jau gerokai pasenusi, ir jos tikėjimas, kad ji taps pažadėtojo palikuonio motina, ėmė silpnėti. Matyt, ji vis dar tikėjo Dievo planu dėl palikuonio, bet ėmė abejoti, ar tikrai Jo valia, kad ji taptų motina.

Mąstydamą apie tai ir norėdamą, jei įmanoma, bendradarbiauti su Viešpačiu, ji pasiūlė Abramui, kad jos tarnaitė Hagar taptų jo vaiko motina. Pagal šiandieninius krikščioniškus standartus tai galėtų būti laikoma neetišku veiksnu, bet, matyt, tuo metu tai nebuvo laikoma netinkamu. Bet kuriuo atveju, nei Sarai, nei Abromas už tai nebuvo Viešpaties sudrausminti, nors Jis ir nepripažino šio sąjungos vaiko kaip pažadėtojo palikuonio. Pradžios 16:2, 3

Tačiau žmogiškuoju požiūriu Sarajos pasiūlymas nepasirodė esąs patenkinamas šios problemos sprendimas. Sarajai visiškai netikėtai, vos tik Hagar sužinojo, kad ji pagimdys vaiką, ji ėmė niekuoti savo šeiminkę. Tuo metu gebėjimas turėti vaikų buvo labai vertinamas, ir akivaizdu, kad Hagar ėmė jaustis gerokai pranašesnė už Sarają, ir elgėsi atitinkamai. Pradžios knyga 16:4

Saraja apie situaciją pranešė Abramui, sušukdamą: „Tavo kaltė tenka tau“, taip bandydama apkaltinti Abramą dėl šių įvykių posūkio. (Pradžios 16:5). Gana įmanoma, kad Saraja iš pradžių tikėjosi, jog tuo atveju, jei Hagar turės vaiką, ji kažkoku būdu taps jo globėja, o Hagar pasitrauks į šalį, nereikalaudama motinystės teisių. Tačiau dabar Saraja iš Hagaros elgesio suprato, kad tokio susitarimo vilties nėra, todėl ji suvokė, kad buvo neprotinga siūlyti šį būdą, kaip gauti palikuonį Abramui.

Abramas taip pat suprato, kad reikalai nesiklosto taip, kaip jie tikėjosi, todėl, ištikimas Sarai, leido jai elgtis su Hagar taip, kaip ji manė esant tinkama. Pagal Pradžios knygos 16:6 Sarai elgėsi su Hagar griežtai, tikriausiai padidindama jos pareigas ir užduotis. Kai kurie istorikai teigia, kad pagal tuo metu galiojusius įstatymus būtų buvę neteisėta parduoti Hagar ir taip atsikratyti jos. Galbūt dėl to buvo padidintos jos pareigos, tikintis, kad ji paliks namus ir pabėgs, o būtent taip ji ir padarė.

Dievas įsikiša

Šiuo momentu Viešpats įsikišo į reikalą. Jo angelas, arba pasiuntinys, sutiko Hagarą „prie šaltinio kelyje į Šūrą“. Šūra buvo didžiosios tvirtovės, atskiriančios Egiptą nuo Kanaano, pavadinimas. Akivaizdu, kad Hagara stengėsi grįžti pas savo tautą į Egiptą; tačiau Viešpats įsikišo ir per savo angelą nurodė jai grįžti ir paklusti savo šeimininkei. Pradžios 16:7-9

Tada angelas ištarė nepaprastą pranašystę. „Viešpaties angelas jai tarė: „Aš labai padauginsiu tavo palikuonis, kad jų nebūtų galima suskaičiuoti dėl gausybės. ... Štai, tu esi nėščia ir pagimdysi sūnų, kurį pavadinsi Izmaeliu, nes Viešpats išklausė tavo vargą.“ (Pradžios 16:10, 11) Istorikai, atrodo, visiškai sutaria, kad didelė dalis Artimųjų Rytų arabų šalių gyventojų yra Izmaelio palikuonys.

Hagarą labai sužavėjo Viešpaties angelo apsilankymas. Šulinys, prie kurio angelas ją sutiko, vadinosi Beer-Lachai-Roi, o hebrajų kalba tai reiškia „Gyvojo, kuris mane mato, šulinys“. Hagar, atrodo, suprato, kad Viešpats ją saugojo ir kad, nors ji ir pabėgo nuo Abromo bei Sarajos, ji negalėjo pabėgti

nuo Abromo Dievo. Ji sugrįžo pas savo šeimninę, ir laiku gimė Izmaelis. Pradžios 16:13–16

Ši patirtis buvo pamoka ir Sarai, ir iš tiesų visiems, kurie stengiasi tarnauti Viešpačiui. Tai pamoka, kad nieko nepasieksime, stengdamiesi pabėgti nuo savo išbandymų ar priversti juos pasitraukti nuo mūsų. Sarajos tikėjimo trūkumas atnešė į jos gyvenimą sunkų išbandymą, ir ji manė, kad atsikratys jo, priversdama Hagarą pabėgti. Tačiau Viešpats tą patirtį sugrąžino jai atgal. Tikriausiai ta patirtis sušvelnino ir Hagaros požiūrį. Bet kuriuo atveju, Šventojo Rašto įrašai rodo, kad po to abi moterys gyveno kartu 15–17 metų.

Dievo sandoros patvirtinimas

Praėjo trylika metų, ir Pradžios knygos 17:1 eilutėje skaitome: „Kai Abramui buvo devyniasdešimt devyneri metai, Viešpats pasirodė Abramui ir tarė jam: „Aš esu Visagalis Dievas; vaikščiok mano akivaizdoje ir būk tobulas.“ Dievo teiginys, kad Abromas turėtų būti „tobulas“, tiksliau skambėtų kaip „visiškas arba teisus“. Abromas buvo puolusios ir mirštančios rasės narys, o elgesio tobulumas buvo visiškai už jo galimybių ribų. Vis dėlto jis galėjo būti teisus Viešpaties akivaizdoje. Tai įmanoma visiems Dievo žmonėms, ir Viešpats nepriima nieko mažiau.

Pradžios knygos 17:2–8 eilutėse Dievas pakartojo Abramui anksčiau sudarytą sandorą ir išplėtė kai kurias jos ypatybes. Atsižvelgdamas į vardų reikšmės svarbą dieviškojo plano įgyvendinimui, Viešpats pakeitė Abramo, reiškiančio „išaukštintas tėvas“, vardą į Abraomo, reiškiančio „daugybės tėvas“. Pirminis sandoros pareiškimas užtikrina palaiminimus visoms tautoms per pažadėtą

palikuonį, tačiau šiuose eilutėse Viešpats išplečia šią mintį, pažadėdamas, kad Abraomas bus „daugelio tautų tėvas“, kuris taip bus palaimintas. Terminas „tėvas“ reiškia gyvybės davėją, ir tai buvo Dievo būdas paaiškinti, kad palaiminimas, kurį tautos gaus per Abraomo palikuonį, bus gyvybės palaiminimas.

Apaštalas Paulius cituoja šį pažadą ir nurodo, kad visi, kurie išpažįsta „Abraomo tikėjimą“ Dievo jam duotais pažadais, taip tampa verti būti jo „palikuonimis“ (Romiečiams 4:16–18). Kai kurie iš šių palikuonių bus žemiški, o kai kurie – dangiški, tačiau svarbi tiesa, kurią pabrėžia Paulius, yra ta, kad nebūtina būti Abraomo biologiniu palikuoniu, norint būti jo palikuonių dalimi.

„Iš tavęs išeis karaliai“, – pažadėjo Dievas Abraomui (Pradžios 17:6). Po šimtmečių Izraelio tautos karaliai kilo iš Abraomo giminės. Tačiau pagrindinis šio pažado išsipildymas yra susijęs su dvasiniais Abraomo palikuonimis – Jėzumi, Galva, ir bažnyčia, jo kūnu (; Galatams 3:16, 27–29; Kolosiečiams 1:18). Jėzus bus Karalių Karalius, o jo bažnyčia kartu su juo karaliaus tūkstantį metų. Apreiškimo 5:10; 20:6

Pradžios 17:8 teigiama, kad nors Abraomas tuo metu gyveno Kanaane, jis buvo „svetimas“ arba keliautojas toje žemėje. Abraomas mirė neturėdamas žemės, kurią jam pažadėjo Dievas; nei Izaokas, nei Jokūbas taip pat neturėjo tos žemės. (Hebrajams 11:8-10, 13). Vis dėlto Abraomo žemiškieji palikuonys paveldės tą žemę, kai bus prikelti prisikėlime. Labai svarbu, studijuodami Dievo Žodį, nepamiršti Dievo amžinosios perspektyvos, kad nepatektume į sumaištį ir klaidą, bandydami nustatyti, kaip išsipildo kai kurios Jo pažadai.

Apipjaustymas – Dievo sandoros ženklas

Pradžios knygos 17:10-14 eilutėse Dievo nurodymas Abraomui dėl apipjaustymo buvo pateiktas kaip „sandoros ženklas“ tarp jų. Paulius kalba apie apipjaustymą kaip apie tikėjimo „ženklą“, kurį Abraomas jau parodė Dievui ir jo pažadams, taip pat visiems tiems, kurie eina tais pačiais tikėjimo pėdsakais. Romiečiams 4:11, 12

Naujajame Testamente apipjaustymas naudojamas kaip širdies nuoširdumo ir tikslų tyrumo simbolis. Tai iš esmės ta pati mintis, kuri glūdi Viešpaties žodžiuose Abraomui, kad jis turi būti „teisus“. Nors Abraomo dvasiniai palikuonys nėra raginami atlikti tiesioginį apipjaustymo ritualą, jie yra įspėjami apipjaustyti savo širdis ir atsikratyti visų kūno netroškimų. Paulius rašė: „Apipjaustymas yra širdies, dvasios, o ne raidės; kurio šlovė yra ne iš žmonių, bet iš Dievo.“ „Jūs esate apipjaustyti ne rankų daromu apipjaustymu, nusimetę kūno nuodėmių kūną Kristaus apipjaustymu.“ Romiečiams 2:29; Kolosiečiams 2:11

Tinkama, kad visapusiškos Abraomo sandoros ženklų būtų apipjaustymas. Kai atsižvelgiame į Naujojo Testamento paaiškinimą, ką reiškia apipjaustymas, tai reiškia, kad niekas negaus Abraomo sandoroje pažadėtų palaiminimų, išskyrus tuos, kurie turi širdies ir motyvų tyrumą prieš Viešpatį bei tvirtą tikėjimą Jo pažadais ir Jo įstatymų teisumu.

Sarajos vardo pakeitimas

Grįžtant prie Pradžios knygos 17 skyrius, 15 ir 16 eilutėse Viešpats atskleidžia Abraomui, kad Sarajos vardas turi būti pakeistas į Sarą – reiškiantį „kilmingą moterį“, nes ji turėjo tapti karalių motina. Apaštalas

Paulius paaiškina, kodėl Viešpats laiko Sarą karalių motina, teigdamas, kad taip yra todėl, jog ji simbolizuoja sandorą, pagal kurią vystosi Abraomo dvasinis palikuonis. Taigi Sara yra tų pačių karalių motina, kurių simbolinis tėvas yra Abraomas. Tai yra karaliai, kuriuos Paulius vadina „pažadų vaikais“, kurie turi karaliauti tūkstantį metų visų žemės šeimų palaiminimui. Galatams 4:22-31

Izaokas – pažadas

Abraomas labai tikėjo Dievo pažadais, bet tai nebuvo tobulas tikėjimas. Kartais jis susvyravo, ir vienas iš tų kartų užrašytas Pradžios knygos 17:17,18. Nepaisant Saros nevaisingumo, Abraomas turėjo tikėjimą tikėti, kai Dievas pirmą kartą jam pažadėjo, kad ji pagimdys jam sūnų, nes tuomet ji buvo daug jaunesnė. Dabar, tačiau, be jos nevaisingumo, ji buvo devyniasdešimties metų. Kai Viešpats šį kartą jam pasakė, kad Sara pagimdys sūnų, Abraomas „nukrito ant veido ir juokėsi“.

Ši ištrauka rodo, kad savo širdyje Abraomas abejojo, ar toks dalykas gali įvykti, ir pakilęs nuo žemės jis maldavo Viešpatį: „O, kad Izmaelis gyventų tavo akivaizdoje!“ Atrodo, kad šios maldos mintis buvo, jog Izmaelis taptų pažadėtojo palikuonimi. Dievas užtikrino Abraomą, kad Izmaelis gyvens ir taps didžios tautos tėvu; tačiau kalbant apie pažadėtą palikuonį, Sara turėjo pagimdyti vaiką, kurio vardas bus Izaokas, ir jis bus pažadėtosios sandoros paveldėtojas. Pradžios 17:18-21

Izaokas turėjo gimti „kitąmet šiuo laiku“, sakoma 21 eilutėje. Tai buvo laikui skirta pranašystė, turinti didelę reikšmę Abraomui. Jis daugelį ilgų metų laukė, kol Dievas išpildys savo pažadą dėl

palikuonio, tačiau per visą tą laiką iki šiol nebuvo duota jokių užuominų, kiek laiko dar reikės laukti. Dievas taip pat išbandė daugumos savo tautos tikėjimą šiuo pačiu laukimo būdu. Mokiniai po Jėzaus prisikėlimo paklausė: „Ar dabar atkursi karalystę Izraeliui?“ Jėzus atsakė: „Ne jums žinoti laikus ar valandas, kurias Tėvas nustatė savo valdžioje.“
Apaštalų darbai 1:6,7

Dažnai, kai artėja laikas, kai turi įvykti laukiami įvykiai, Viešpats savo tarnams atskleidžia paslaptį. Nojus ilgus metus dirbo statydamas arką, tikriausiai neturėdamas aiškios minties, kada ateis potvynis, bet galiausiai Viešpats pasakė: „Po septynių dienų aš leisiu lietų lyti ant žemės.“ (Pradžios 7:4). Taigi dabar Viešpats Abraomui pasakė: „Kitų metų šiuo nustatytu laiku.“ Atsižvelgdamas į tai, ką Abraomas širdyje galvojo apie tai, kad Sara vargu ar jam pagimdys sūnų, galbūt Viešpats jam suteikė šią aiškią informaciją kaip priemonę jo tikėjimui sustiprinti.

Pradžios knygos 17 skyriaus pabaigos eilutėse užrašyta, kad Abraomas greitai pakluso Viešpaties nurodymams dėl apipjaustymo, „sandoros ženkle“. „Tą pačią dieną“, kaip rašoma pasakojime, jis ėmėsi apipjaustyti visus savo namų vyrus, įskaitant save ir savo sūnų Izmaelį. (Pradžios 17:23-27). Šventajame Rašte yra daug įrodymų, kad Viešpats vertina greitą paklusimą. Abraomo atveju jo greitumas taip pat rodo, kad jo tikėjimas Dievo pažadu dėl Saros buvo atkurtas ir kad jis norėjo įvykdyti kiekvieną detalę, susijusią su jo dalimi sandoroje.

Dievas pasirodo Abraomui

Mamre buvo amoritas, kuris anksčiau prisijungė prie Abraomo, kai šis išgelbėjo savo sūnėną Lotą (Pradžios 14:13). Pradžios 18:1 išraiška „Mamre lygumos“ akivaizdžiai reiškia lygumas, kurios priklausė Mamre, nes Abraomas buvo tik atvykėlis toje žemėje. Tačiau, matyt, jis draugiškai bendravo su daugeliu kanaaniečių, pavyzdžiui, su Mamre ir kitais.

Tekste teigiama, kad „Viešpats pasirodė“ Abraomui, tačiau vėliau paaiškėja, kad šis pasirodymas buvo „trijų vyrų“, kurie tarnavo kaip Viešpaties pasiuntiniai, apsilankymas. „“ (Pradžios 18:2). Toks išsireiškimo būdas Biblijoje naudojamas gana dažnai, kai kalbama apie Viešpaties santykius su žmonėmis. Nė vienas žmogus negalėjo pamatyti Dievo ir likti gyvas. (Išėjimo 33:20). Tačiau, kai Jis siunčia savo pasiuntinius, Jis tikisi, kad tie, kuriuos jie aplanko, elgsis su jais pagarbiai ir atsižvelgs į jų perduodamą žinią.

Šie „trys vyrai“, apsilankę pas Abraomą, buvo angelai, t. y. dvasinės būtybės, kurios materializavosi, kad galėtų laisvai bendrauti su patriarchu. Naujajame Testamente apaštalas Paulius taip juos vadina ir netiesiogiai nurodo Abraomo svetingumą kaip pavyzdį, vertą sekimo. „Nepamirškite svetingumo svetimšaliams, nes taip kai kurie, to nežinodami, priėmė angelus.“ Hebrajams 13:2

Abraomo svetingumas

Norint suprasti Abraomo didžiulį norą, kad jo netikėti svečiai jaustųsi kaip namuose, reikia įsivaizduoti save jo vietoje. Jis negyveno prie judrios miesto

gatvės, kuria kasdien praeidavo tūkstančiai žmonių. Priešingai, jis gyveno „lygumose“ ir palapinėje. Gana įmanoma, kad praeidavo dienos, kai pro jo palapinę nepraeidavo nė vienas nepažįstamasis. Čia buvo trys vyrai, ir viskas rodė, kad jie buvo labai svarbūs žmonės.

Kaip matė Abraomas, tai turėjo būti ypatingas įvykis, ir jis norėjo iš jo išspausti kuo daugiau. Pats Abraomas buvo svarbus žmogus toje pasaulio dalyje ir buvo įpratęs duoti nurodymus, kai norėdavo, kad kas nors būtų padaryta. Jis davė nurodymus Sarai (), kad ji padėtų paruošti valgį šiems išskirtiniams svečiams. Tas pats pasakytina ir apie jaunuolį, kuriam jis nurodė paskersti jauniklį ir paruošti jį valgymui. Pradžios 18:6,7

Abraomas parodė tam tikrą susijaudinimą dėl trijų vyrų apsilankymo, nes pasakojime rašoma, kad jis „nubėgo prie bandos“ ir pats išsirinko veršį, apie kurį žinojo, kad jis bus minkštas ir tinkamas valgyti. Viešpaties apsilankymai per jo įgaliotus pasiuntinius Abraomui nebuvo naujiena. Nors apaštalas Paulius aiškina, kad jis „nesuvokdamas priėmė angelus“, visai įmanoma, kad jis šiuos tris vyrus suvokė kaip kažką daugiau nei jie atskleidė. Bet kuriuo atveju, jis pasirodė esąs malonus ir svetingas šeimininkas, o Sara, atrodo, noriai jam padėjo.

Žinia Sarai

Abraomas stovėjo, kol jo svečiai valgė, taip prisiimdamas tarno vaidmenį (Pradžios 18:8). Valgydami trys vyrai teiravosi apie Saros buvimo vietą. Nors Sara padėjo ruošti valgį, iki šio momento ji akivaizdžiai laikėsi nuošalyje. Tada šių svečių atstovas tarė Abraomui: „Aš tikrai sugrįšiu pas tave

maždaug šiuo metu kitais metais, ir tavo žmona Sara turės sūnų.“ Pradžios 18:10

Akivaizdu, kad palapinė buvo netoli nuo vietos, kur vyrai valgė, nes Sara išgirdo šį pranešimą ir „pasijuokė savyje“, arba, kaip mes sakytume, „pasijuokė sau“. Tačiau angelas žinojo, kad ji juokėsi, ir kai jis vėliau apie tai užsiminė, Sara tai neigė, bet angelas pasakė: „Ne, tu juokeisi.“ Pradžios 18:12-15

„Ar yra kas nors per sunku Viešpačiui?“ Tai yra praktinė pamoka mums iš šio pasakojimo. Tai yra labai svarbu, atsižvelgiant į Dievo plano įgyvendinimą. Galbūt viena iš priežasčių, kodėl Viešpats leido Abraomui ir Sarai taip pasenti prieš gimstant Izaokui, buvo būtent tam, kad parodytų, jog būtent Jis, o ne jie, yra atsakingas už visų savo pažadų išpildymą.

Šiandieninė bažnyčia, kaip ir praėjusiais amžiais, klaidingai įsivaizdavo, kad Dievo tikslų įgyvendinimas žemėje priklauso nuo žmogaus pastangų. Visi turėtume džiaugtis, kad taip nėra ir kad Jo planas palaiminti visas žemės šeimas per Abraomo palikuonis tikrai bus įvykdytas. Tai tikra, nepaisant visų aplinkybių, kurios atrodo priešingos. Tai yra „viltis, kurią turime kaip sielos inkaro, tvirta ir patikima“. Hebrajams 6:19

Dievas išbando Abraomą

Viešpats įtraukia savo tarnus į pasitikėjimą reikalais, susijusiais su jais ir tais, kuriais jie ypač domisi. Apskritai tariant, tiesos apšviesti Dievo žmonės turėtų domėtis visa žmonija. Jie turėtų turėti Abraomo dvasią ir rodyti entuziazmą Dievo planui –

planui, kad per Abraomo palikuonis bus palaimintos visos žemės giminės.

Viešpats nusprendė sunaikinti Sodomą dėl didžiulio šio miesto nedorybingumo. Tačiau Jis pasinaudojo šia proga, kad išbandytų Abraomo susidomėjimą miesto gyventojais, ypač jo rūpestį savo giminaičiais – Lotu ir jo šeima, kurie ten gyveno. „Ar turėčiau paslėpti savo planą nuo Abraomo?“ – paklausė Viešpats. „Juk Abraomas tikrai taps didele ir galinga tauta, ir per jį bus palaimintos visos žemės tautos.“ Pradžios 18:17, 18

Šiame fragmente pateikiamas įdomus pavyzdys, kaip Dievas atsižvelgia į savo tarnų protinius apribojimus, kad jie galėtų suprasti jo požiūrį. Perfrazuojant Dievo žodžius Abraomui, tai reiškia, kad jis buvo girdėjęs pranešimą, jog Sodomos ir Gomoros gyventojai yra labai nedori, todėl jis nusileido ištirti. Jei jie būtų tokie nedori, kaip nurodė pranešimas, jis tikrai juos sunaikintų. Iš tiesų, žinoma, visatos Kūrėjas ir dangaus bei žemės Dievas neturėjo asmeniškai apsilankyti žemėje, kad gautų reikiamą informaciją. Tai buvo tiesiog jo būdas kalbėti Abraomo supratimo lygiu.

Abraomas užtaria

Abraomas akivaizdžiai suprato, kad Viešpats ketino sunaikinti Sodomą ir Gomorą. Jis nuoširdžiai prašė Viešpaties išgelbėti miestą, ypač jei ten pasirodytų esant bent keletą teisusių sielų. Abraomas iš pradžių paklausė, ar miestas bus išgelbėtas, jei bus rasta penkiasdešimt teisusių sielų. Kai jis toliau mažino skaičių, galbūt jis turėjo galvoje Lotą ir jo šeimą. Pradžios 18:23–32

Viešpats parodė tiek savo kantrybę Abraomui, tiek norą parodyti gailestingumą, patenkindamas jo prašymą, netgi kai jis vis mažino skaičių. Kaip paaiškėjo, nebuvo netgi reikiamų dešimties teisiųjų, todėl miestai buvo sunaikinti. Pradžios 19:24, 25

Tai kelia svarbų klausimą, atsižvelgiant į Dievo pažadą palaiminti visas žemės tautas. Jėzus nurodo, kad nebuvo imtasi jokių pastangų, kad Sodoma ir Gomora atgailautų. Jei tokios pastangos būtų buvusios, paaiškino Jėzus, jos būtų išlikusios ir nebūtų buvusios sunaikintos (Mato 11:23, 24). Tačiau svarbiausia, kad Jėzus taip pat paaiškino, jog karalystės teismo dienos laikotarpiu jiems bus suteikta galimybė atgailauti, pakeisti savo elgesį ir įgyti gyvenimą. Taigi matome aiškų pavyzdį, kad, kaip ir likęs pasaulis, jie bus prisiminti, laikantis pažado, duoto Abraomui, kad per jo palikuonis bus palaimintos visos žemės giminės. Kaip mes laukiame greito šio ir visų Dievo pažadų jo žmogiškajai kūrinijai išsipildymo!